

Nótacsokor 1.

Kicsi fehér meszelt szoba, falon függő

Mária kép,
Egy sarokban az asztalon halványfényű
gyertya ég.
Mellette egy lány és legény,
A szemükben vágy és remény,
A szívükben szerelem,
Tulipántos ládán ülnek, s tervezgetnek
csendesesen.

A kemence szögletében egy anyóka
kuporog,
Olvasót tart a kezében, de az ajka nem
mozog
Az ifjakat nézi-nézi
A múltakat felidézi
S könny szökik a szemébe
Csak az a jó Isten tudja, mi jutott az
eszébe.

Asszony lesz a lányból, bimbóból a

rózsa,
Sok-sok édes percből, sok-sok boldog óra.
Az órákból napok, a napokból évek,
Fekete fürtökből lassan hófehérek,
Lassan hófehérek.

Meg nem állíthatjuk az idő múlását,
Késő őszi időben virág hervadását.
De jöhet a tél is, a csillag lehullhat,
Csak a mi szerelmünk soha el nem múlhat,
Soha el nem múlhat.

Az a szép, az a szép, akinek a szeme

kék,
akinek a szeme kék.
Lám az enyém, lám az enyém sötétkék,
Mégse vagyok a babámnak elég szép,
(mert)
Az a szép, az a szép, akinek a szeme kék,
akinek a szeme kék.
Bár az enyém nem egészen sötétkék,
Mégis ragyog, ha beáll a sötétség, (mert)
Az a szép, az a szép, akinek a szeme kék,
akinek a szeme kék.
Ha nem vagyok a babámnak elég szép,
Üsse meg a válogatott nehézség. (mert)
Az a szép, az a szép, akinek a szeme kék,
akinek a szeme kék.

Van egy szőke asszony,

Fehér, mint a rózsa.
Annak az asszonynak halálos a csókja.
/: Miatta virrasztok, sírok minden éjjel,
Mert a boldogságát kegyetlen szeszéllyel
Én tapostam széjjel ./

Bűneimért tudom, könnyel kell fizetni.
Fizettem, de boldog mégsem tudtam lenni.
/:Nem tudok így élni, megbűnhődtem
régén,
Drága szőke asszony, térden állva kérem:
Bocsásson meg nékem!:/

Kétszer kettő sosem három,

Haragszik a kedves párom.
Hogyha ki nem békül hamarosan vélem:
Mind a harmincháromezer csókot
visszakérem,
Amivel még adós nékem.

Kettő meg egy, mindig három,
Ne bolondozz édes párom!
Minek a nagy harag, veszekedés, lárma,
Úgyis összeédesedünk tudom, nemsokára,
Kezdjük akkor inkább máma.

Jó a lány, szép a lány, csak a legény

csapodár valahány.
Erre néz, arra néz, szava édes, ragadós,
mint a méz.
Nem csoda, ha a lány feje megszédül,
És a legény ölébe ül legvégül,
Jó a lány, szép a lány, csak a legény
csapodár valahány.

Jó a lány, szép a lány, hej, de néha
harapós boszorkány.
Oly merész, csókra kész, minden legényt
bolondít, megigéz.
Akkor aztán szidja őket rakásra,
Hogy a fején rajta maradt a párta,
Jó a lány, szép a lány, hej, de néha
harapós boszorkány.
